

Σχέδιο Β

Ο Στέφανος ανακάθισε πλάι στη βρύση κι αναπόλησε την πρώτη του συνάντηση με τον Άζαρ τον Μαυριτανό...

Ήταν φθινόπωρο όταν ο Σελίμ, ο εργάτης που είχε μέχρι τότε στο κτήμα του, εξαφανίστηκε χωρίς καμιά προειδοποίηση. Αναγκάστηκε να ψάξει για αντικαταστάτη, και γρήγορα. Τον νέο εργάτη τον βρήκε σ' ένα από κείνα τα μυστικά σκλαβοπάζαρα με πρόσφυγες που κάνουν οι μεσάζοντες στις επαρχιακές πόλεις:

«Κάλυψη τοπικών αναγκών με φτηνά εργατικά χέρια!» (και με το αζημίωτο για όλους....)

Τον προτίμησε γιατί φαινόταν ο μόνος ικανός ανάμεσα σ' όλους τους άλλους που του έδειξαν. Ήταν μελαμψός, σαραντάρης με μέτριο ανάστημα, λεπτό μα δεμένο κορμί και δυνατά χέρια. Είχε ένα βλέμμα παρακλητικό, φαινόταν να 'χει μεγάλη ανάγκη. Δήλωσε σε σπασμένα ελληνικά όνομα Άζαρ κι ότι μπορούσε να κάνει γεωργικές εργασίες.

Ο Στέφανος του πρόσφερε τον ελάχιστο νόμιμο μισθό, κι αυτός δεν παζάρεψε, δέχτηκε πρόθυμα. Έτσι τον προσέλαβε.

Ο μεσολαβητής, αφού πήρε το μπαξίσι του, του παρέδωσε τα χαρτιά του νέου εργάτη. «Μ' αυτά θα τον δηλώσεις» είπε.

Τον φόρτωσε στην κλούβα του τζιπ σαν να 'ταν εμπόρευμα και τον πήγε κατευθείαν στο αγρόκτημα. Δεν θα τον έβαζε βέβαια στο σπίτι του, κι ας ήταν λίγο μακρύτερα!

Του 'δειξε το κτήμα, ένα ορθογώνιο απ' το καλύβι στη βόρεια μέχρι τον όρθιο βράχο στη νότια πλευρά του. Του εξήγησε τη δουλειά που ήθελε: σκάψιμο, φύτεμα, πότισμα, ξεχόρτισμα, συγκομιδή, όλα. Του 'δειξε και το καλύβι που θα 'μενε.

«Αν θες μπορείς βέβαια να μείνεις κι έξω» του 'πε. «Μα εδώ θα 'σαι κοντά, και το νοίκι είναι μικρό. Εργαλεία έχεις;»

Εργαλεία, φυσικά, δεν είχε, του τα νοίκιασε κι αυτά, μαζί και μια παλιά φρέζα που ρετάριζε. Στο τέλος του πούλησε και κάποια μπαγιάτικα τρόφιμα, που τα ξεφορτώθηκε. Μείωσε έτσι το κόστος του ακόμα περισσότερο.

Στο ΙΚΑ τον δήλωσε εργαζόμενο αμέσως, τα χαρτιά όμως δεν του τα 'δωσε πίσω. «Για να μη τα χάσεις» του 'πε. Κι έτσι τον είχε δεμένο, για κάθε ενδεχόμενο.

Ο Άζαρ δεν διαμαρτυρήθηκε, για τίποτα απ' όλα αυτά, μόνο ανασκουμπώθηκε στη δουλειά. Ακόνισε τα εργαλεία, έφτιαξε τη φρέζα, καθάρισε το καλύβι, διόρθωσε τη στέγη που έσταζε, το μοναδικό παράθυρο που δεν έκλεινε και συγκύρισε την αυλή. Δεν έκανε κανένα παράπονο, άλλωστε ελάχιστες λέξεις γνώριζε να πει. Μόνο μια μικρή προκαταβολή ζήτησε, για να τακτοποιηθεί. Ο Στέφανος δεν την έδωσε.

Στο χωράφι που 'χε παραμεληθεί, ο νέος εργάτης άρχισε να δουλεύει φιλότιμα και φάνηκε από την αρχή πολύ ικανός. Οι κουβέντες του ήτανε λίγες. Παρέες δεν έκανε, μόνο πού και πού, περπατούσε μέχρι το τηλεφωνείο στην πόλη, για τηλέφωνο. Θα 'χε οικογένεια στην πατρίδα, σκεφτόταν ο Στέφανος που τον έβλεπε απ' τον καφενέ απέναντι.

Από καιρό σε καιρό περνούσε και τον έλεγχε, μήπως τεμπελιάζει, μήπως μπεκροπίνει, όπως κάνουνε πολλοί από δαύτους. Τίποτα, ο άνθρωπος ήταν καλός δουλευτής κι έδειχνε να ξέρει τη δουλειά. Το χωράφι πήγαινε καλά, κι αυτό του έφτανε. Μέσα σε λίγο καιρό φύτρωσαν σπαρτά, μόνο που στο νότιο τμήμα ήσαν ατροφικά. Στην γκρίνια του ο Άζαρ απαντούσε πως έφταιγε ο βράχος που 'κοβε τον ήλιο και πως γενικά το νερό της βρύσης ήταν λίγο για το πότισμα.

Κι είχε δίκιο, κάτω από τον βράχο υπήρχε σκιά όλη σχεδόν τη μέρα.

Μπήκε ο Μάρτης, η φύση γαλήνευε. Φούσκωναν οι βολβοί των δένδρων, μύρισε άνοιξη! Η πόλη έβαζε τα γιορτινά της, προετοιμαζόταν για μια σημαντική επίσκεψη. Θα περνούσε λέει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας για λίγη ώρα μόνον, μα θα 'βγαζε λόγο στην κεντρική πλατεία, να καυτηριάσει άλλη μια φορά την «έλλειψη δημοκρατικών ελευθεριών στα εκτός συνόρων ακραία καθεστώτα», καταπώς συνήθιζε. Του είχαν κιόλας στήσει την εξέδρα έξω από το κτίριο του Δημαρχείου στη μεγάλη πλατεία κι ετοιμάζαν τη μικροφωνική εγκατάσταση.

Ο Στέφανος κουρεύτηκε, έστειλε το κοστούμι του στο καθαριστήριο και γυάλισε τα καλά παπούτσια του με επιμέλεια. Ήταν ήδη πενηντάρης και σαν εργένης ήθελε σε τέτοιες σημαντικές στιγμές να δίνει στη μικρή κοινωνία της πόλης μια καλή εικόνα. Δεν είχε ποτέ φανταστεί ότι τη φορεσιά αυτή έμελλε να τη χρησιμοποιήσει και σε μίαν άλλη, πολύ πιο διαφορετική κι αναπάντεχη περίσταση.

Ήταν σούρουπο, τρεις ημέρες πριν το μεγάλο γεγονός, όταν επιστρέφοντας από γεύμα σ' ένα φίλο σταμάτησε για λίγο να δει τι γίνεται στο κτήμα. Η δουλειά της ημέρας φαινόταν να έχει σταματήσει. Άφησε το τζιπ μέσα από την αυλόπορτα και κοίταξε γύρω με ικανοποίηση τα σπαρτά που είχαν θεριέψει, με εξαίρεση ένα μεγάλο τμήμα κοντά στον βράχο, εκεί η σκιά τα κρατούσε αναιμικά. Παρ' όλα αυτά το θέαμα ήταν υπέροχο: Οι κορυφές των βλασταριών κυμάτιζαν απαλά στο φύσημα του ανέμου κι έφτιαχναν ένα σωρό χρώματα που παιχνιδίζαν με τις ακτίνες του ήλιου που έδυε. Προχώρησε μέσα και φώναξε, μα ο Άζαρ έλειπε. Σκέφτηκε ότι θα 'χε πάει στην πόλη για να τηλεφωνήσει.

Κάθισε λοιπόν πλάι στη βρύση αναπολώντας...

Ήταν η ομορφιά του τοπίου, θες η στιγμή της ημέρας, θες η σκέψη της επικοινωνίας με την οικογένεια, που ο ίδιος δεν τόλμησε ποτέ, που του έκανε τον ξένο σχεδόν συμπαθή. Τώρα σκεφτόταν πόσο απάνθρωπα, πόσο φοβικά του είχε φερθεί! Γόνος μεταναστών ο ίδιος, είχε εκμεταλλευτεί σκληρά έναν φτωχό μετανάστη, μόνον επειδή ήταν ευάλωτος.

Ή μήπως τον φοβόταν ακριβώς ΕΠΕΙΔΗ ήταν ξένος;

Το μάτι του πήρε δυο σακιά δίπλα στους πυράκανθους της αυλής, σκεπασμένα με νάιλον, με λίπασμα νιτρικής αμμωνίας το ένα, με κάρβουνα τ' άλλο. Απόρησε, γιατί το λίπασμα χρησιμοποιήθηκε το φθινόπωρο, κι όσο για κάρβουνα, υπήρχαν αρκετά καυσόξυλα τριγύρω. Θα 'ταν άστοχο κι ακριβό μαζί για τον Άζαρ να αγοράσει κάρβουνο στο τέλος του χειμώνα.

Έκανε να φύγει, μα σκέφτηκε να ρίξει ακόμα μια ματιά τριγύρω. Προχώρησε προς την καλύβα και κοίταξε μέσα από το τζάμι του παραθύρου. Ήταν λίγο σκοτεινά, αλλά διακρινόταν καθαρά το εσωτερικό. Σε ένα μεγάλο πρόχειρο ξύλινο τραπέζι, που έμοιαζε πάγκος εργαστηρίου, ήταν αραδιασμένα τέσσερα τσίγκινα κυλινδρικά δοχεία γεμάτα από μια γκριζόμαυρη σκόνη. Ένα φιτίλι κρεμόταν από το καθένα, κάνα μέτρο μακρύ.

Τον έπιασε πανικός.

Οπισθοχώρησε και κάθισε στο πεζούλι της βρύσης ενώ η καρδιά του χτυπούσε τρελά. Η αρχική χλωμάδα που του προκάλεσε το αναπάντεχο θέαμα γινόταν τώρα κοκκινίλα, έξαψη!

Τι είχε μόλις δει;

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο δουλεутής, ο καλότροπος υπομονετικός Άζαρ, ο Μαυριτανός με το αγαθό βλέμμα, ετοιμάζε κάτι πολύ πολύ ύποπτο. Τα τσίγκινα δοχεία έμοιαζαν με βόμβες... Μα βέβαια! Νιτρική αμμωνία και κάρβουνο μαζί κάνουν ένα πρώτης τάξεως εκρηκτικό μείγμα – αυτό το 'ξερε κι ο τελευταίος αγρότης!

Μα τι τις ήθελε τις βόμβες;

Σηκώθηκε και βάδισε λίγο πέρα δώθε συλλογισμένος.

Βόμβες φτιάχνουν οι τρομοκράτες, σκέφτηκε. Έχω στο κτήμα μου έναν τρομοκράτη...
Μα ποιος είναι ο στόχος του;
Γιατί ήλθε κι εργάζεται σ' εμένα;
Γιατί εδώ;
Ξάφνου σαν από αστραπή το μυαλό του φωτίστηκε. Μα βέβαια! Η επίσκεψη του Προέδρου!
Αυτό ήταν!
Το μυαλό του δούλευε τώρα πυρετωδώς, έπαιρνε χιλιάδες στροφές. Έπρεπε να κινηθεί γρήγορα και αποτελεσματικά. Μπήκε στο τζιπ και κατευθύνθηκε στην πόλη. Πήρε μια παρακαμπτήριο μην τυχόν και πέσει πάνω στον Άζαρ που πιθανά επέστρεφε την ώρα εκείνη. Είχε μόλις δύσει ο ήλιος όταν μπήκε στο κτίριο της Αστυνομίας...

Ο βλοσυρός άνδρας της αντιτρομοκρατικής του τα εξήγησε όλα. Δεν υπήρχε γι' αυτόν αμφιβολία ότι βρίσκονταν μπροστά σε έναν τρομοκράτη. Ο «εργάτης Άζαρ», που μάλλον του τον πάσαραν, καθώς και η αγροτική εργασία του ήταν ένα προκάλυμμα, ώστε να μην υποψιαστεί κανένας έναν ξένο στην πόλη.
Κι αυτός ο ίδιος ήταν πιθανότατα επιλεγμένος. Ίσως δεν ήταν τυχαίο που είχε φύγει ο Σελίμ, αν είχε φύγει πράγματι και δεν του είχε συμβεί κάτι πολύ χειρότερο... Κάποιοι του είχαν πει τότε πως θα 'χε πάει στην πατρίδα του. Δεν είχε δώσει σημασία, αλλά τώρα που το σκεφτόταν ήταν πολύ ξαφνικό και ύποπτο, αφού δεν φρόντισε ούτε καν να πληρωθεί κάτι λίγα οφειλόμενα μεροκάματα...

Η ενέδρα στήθηκε αθόρυβα μέσα στη νύχτα με βάση το σχεδιάγραμμα του κτήματος, που ο Στέφανος τους έκανε όσο πιο λεπτομερώς μπορούσε. Ο αξιωματικός του εξήγησε ότι πιθανότατα είχαν να κάνουν με έναν άριστα εκπαιδευμένο εκτελεστή, ένα τσακάλι! Με την ανατολή του ήλιου ο Άζαρ εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας της καλύβας με μια πετσέτα στο χέρι. Ανακλαδίστηκε ήρεμα, προχώρησε στη βρύση του κήπου κι έβαλε το κεφάλι του κάτω από το νερό να πλυθεί. Όταν το σήκωσε, βρήκε τέσσερις πέντε κάννες να τον σημαδεύουν ολούθε.
Έβγαλε μια μεγάλη φωνή κι έκανε μια κίνηση πανικού να ξεφύγει, μα στα τρία βήματα μπουρδουκλώθηκε στις άσπρες πετρούλες που κοσμούσαν τη ρίζα του πεύκου της αυλής και σωριάστηκε στο έδαφος τη στιγμή ακριβώς που ακουγόταν ένας μοναδικός πυροβολισμός. Ο τρομοκράτης έμεινε εκεί σαν κεραυνοβολημένος, με τα χέρια συσπασμένα προς το κεφάλι και μια έκφραση απορίας στα μάτια που η λάμψη τους έσβηνε γοργά. Μια μικρή σκοτεινή τρύπα λίγο πάνω από τον σβέρκο έδειχνε την αιτία. Λίγο αίμα έτρεξε απ' το στόμα του, κι αυτό ήταν όλο.
«Εγώ έριξα χαμηλά. Στα πόδια!» ψέλλισε ένας ειδικός φρουρός ανασηκώνοντας την κάννη του όπλου που κρατούσε στις παλάμες του. Φορούσε στολή εκστρατείας με κράνος, επιγονατίδες, γιλέκο κέβλαρ και μαντίλι στο πρόσωπο.
«Βλάκας είσαι» του 'πε ο άλλος που ήταν επικεφαλής.
«Τέλος πάντων, θα το διορθώσουμε». Πήρε απ' το καλύβι ένα γεωργικό μαχαίρι και το 'σφιξε στο χέρι του νεκρού που έκανε μια ανακλαστική κίνηση.
«Έτσι κι αλλιώς έχουμε τόσα πειστήρια που δεν χρειαζόμαστε ομολογία, προλάβαμε ένα πολύ μεγάλο τρομοκρατικό χτύπημα» συμπλήρωσε.

Η υπόθεση κι όλες οι ανακρίσεις κρατήθηκαν μυστικές. Η Υπηρεσία Κρατικής Ασφάλειας έκανε καλά τη δουλειά της.
Ο Πρόεδρος ήλθε, μίλησε κι έφυγε κανονικά. Καταφέρθηκε πάλι εναντίον όλων των δικτατοριών, της στέρησης των ελευθεριών και των ανθρώπινων δικαιωμάτων και δήλωσε συμπαράσταση στους καταπιεζόμενους λαούς. Η τελετή ολοκληρώθηκε χωρίς κανένα απρόοπτο, χωρίς κανείς να μυριστεί το παραμικρό για την απόπειρα που είχε αποτραπεί.

Μόνο δυο μέρες μετά, όταν είχαν όλα τελειώσει, είχε γίνει η νεκροψία, είχαν βγει φωτογραφίες και είχαν πάρει τα αποτυπώματα, άφησαν να γίνει η ταφή του τρομοκράτη. Συνενόχους δεν είχαν βρει, μα η χούντα της Μαυριτανίας είχε μια πολύ καλά οργανωμένη μυστική αστυνομία, θα 'χε λοιπόν κρύψει καλά τα ίχνη της. Κι ούτε είχε νόημα να ψάξουν για την υποτιθέμενη οικογένεια του τρομοκράτη – έτσι κι αλλιώς τα στοιχεία του θα 'ταν όλα πλαστά.

Ο ανακριτής ζήτησε και μάζεψαν όλους τους άλλους Μαυριτανούς της περιοχής, δεν ήταν και πολλοί. Μα κανείς δεν ήξερε τίποτα, καμιά σχέση δεν αποδείχτηκε, και σε λίγες ώρες τα αφεντικά τους που διαμαρτυρήθηκαν τους παρέλαβαν πίσω, μαζί με μια σύσταση σιωπής. Έψαξαν διακριτικά και για τον Σελίμ, μα το όνομα αυτό ήταν πολύ συνηθισμένο και, καθώς στη χώρα του επικρατούσε μεγάλο χάος, κανείς δεν μπορούσε να πει κάτι με σιγουριά για τον ίδιο ή την οικογένειά του.

Η κηδεία έγινε, μυστικά κι αυτή, στο κοιμητήριο της πόλης.

Παριστάμενοι ήταν ο αρχηγός της αστυνομίας, ένας υπάλληλος του Υπουργείου ως μάρτυρας, κι ο Στέφανος, ο μόνος απλός πολίτης, ντυμένος με το μαύρο του κοστούμι, το ίδιο που φόρεσε και για τον Πρόεδρο.

Λίγο χρώμα, σκεφτόταν, κι έκλεισε μια υπόθεση τόσο σκοτεινή!

Ήταν καταμεσήμερο μετά την κηδεία, όταν ο Στέφανος ξαναπήγε στο κτήμα. Ήθελε να συνειδητοποιήσει, να χωνέψει μέσα του αυτό που είχε συμβεί. Όλα ήταν όπως τα είχε αφήσει η Σήμανση, τα εργαλεία, τα σκεύη, μικροπράγματα καθημερινής χρήσης.

Έλειπαν μόνον οι βόμβες και το γεωργικό μαχαίρι, πειστήρια της υπόθεσης. Όμως τα υπόλοιπα ήσαν ανέγγιχτα. Έκανε μια βόλτα στο χωράφι. Τα σπαρτά χρειάζονταν πότισμα, από τη βρύση βέβαια, μια κι ο αρδευτικός αύλακας πίσω από τον βράχο ήταν απροσπέλαστος.

Κι εκεί, στη ρίζα του βράχου την είδε – που να μην την είχε δει ποτέ του!

Ήταν μια τρύπα κυλινδρική, προσεχτικά δουλεμένη με το καλέμι, αρκετά βαθιά. Μια τρύπα που δεν υπήρχε πριν.

Μια τρύπα αρκετά μεγάλη για να χωρέσει ένα δοχείο. Σαν να πούμε τα τσίγκινα δοχεία με την εκρηκτική γόμωση! Πιο πέρα, συμμετρικά στη βάση του βράχου, χωρίς κόπο ανακάλυψε άλλη μια παρόμοια τρύπα.

Το κεφάλι του άρχισε να γυρίζει, η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Κάθισε στη βάση του βράχου ζεματισμένος, γερασμένος, αποσταμένος, σαν να 'χε μόλις κουβαλήσει ένα βουνό. Ήτανε πλέον φανερό – οι βόμβες προορίζονταν για τον βράχο, θα τον θρυμμάτιζαν φέρνοντας φως και νερό στο χωράφι. Οι δύο επιπλέον βόμβες θα 'ταν εφεδρικές, μια καβάτζα για την περίπτωση που η πρώτη έκρηξη δεν θα 'πιανε... Είχε σταθεί η αιτία για τον θάνατο ενός απλού, τίμιου δουλευτή, τον οποίο, αφού εκμεταλλεύτηκε απάνθρωπα, κατέδωσε μόνο επειδή ήταν ξένος... Μα πώς μπόρεσαν να σκεφτούν πως αυτός ο εργάτης θα 'βαζε τις βόμβες κάτω απ' την εξέδρα, πως θα πυροδοτούσε... Τι ηλίθιοι, Θεέ μου!

«Όμως τέρμα οι τύψεις» μονολόγησε «τέρμα η αναπόληση, ώρα για πράξη, μια πράξη σωστή, εξιλεωτική». Σηκώθηκε απότομα από τη θέση του, πήρε τα σακιά με το λίπασμα νιτρικής αμμωνίας και τα κάρβουνα κι άρχισε να φτιάχνει ένα νέο μείγμα. Είχε πάρει την απόφασή του να τελειώσει αυτός τη δουλειά. Οριστικά.

Την ώρα εκείνη ο επικεφαλής του κλιμακίου της αντιτρομοκρατικής έδινε την τελική του κατάθεση στον ανακριτή:

«Στόχος ήταν ο Πρόεδρος» είπε με σιγουριά. «Το σχέδιο βασιζόταν σε ένα αντιπερισπασμό. Ο τρομοκράτης ήξερε πως δεν θα μπορούσε να πλησιάσει την εξέδρα. Γι' αυτό θα έκρυβε τις δύο βόμβες, πιο μακριά, κάπου στην περιφέρεια της πλατείας, στο τηλεφωνείο, στο καφενείο ή πιο μακριά. Η έκρηξή τους θα δημιουργούσε την εντύπωση

μιας γενικευμένης επίθεσης. Όταν εμείς θα παίρναμε τον Πρόεδρο στο Δημαρχείο για να τον προστατεύσουμε, θα 'σκαγαν εκεί με καθυστέρηση λίγων λεπτών οι άλλες δύο βόμβες, που η καθεμιά ήταν ικανή να γκρεμίσει ολόκληρο το δημαρχιακό μέγαρο. Οι κρυψώνες τους θα ήταν μάλλον σε εύκολα προσπελάσιμους για το κοινό χώρους του Δημαρχείου, κάτω από σκάλα, σε τουαλέτα ή αλλού. Ένα έξυπνο και απλό σχέδιο».

«Και γιατί δύο βόμβες;» έκανε μια τελική ερώτηση ο ανακριτής.

Ο αστυνομικός συνοφρυώθηκε.

«Η δεύτερη ήταν ένα σχέδιο Β, στην περίπτωση που η πρώτη ανακαλυπτόταν ή δεν λειτουργούσε. Ευτυχώς, τον προλάβαμε πριν τις τοποθετήσει, αλλιώς δεν θα τις βρίσκαμε εύκολα».

Ο ανακριτής τον κοίταξε σκεπτικός.

«Έξυπνο και απλό σχέδιο» επανέλαβε «μόνο που δεν έχουμε αποδείξεις πέρα από τις βόμβες. Αφού σκοτώθηκε...»

«Ναι, δεν μπορέσαμε...» άρχισε ο άλλος.

Τότε ακούστηκε μια μακρινή έκρηξη κι οι δυο άνδρες έτρεξαν έξω αλαφιασμένοι. Ένα μεγάλο σύννεφο καπνού σηκώνόταν κάπου έξω από την πόλη.

Είκοσι λεπτά αργότερα έφτασαν με το περιπολικό στο σημείο της έκρηξης για να βρεθούν μπρος στα υπολείμματα

του μισογκρεμισμένου βράχου που λούζονταν στο φως του ήλιου. Στη βάση του αναγνώρισαν με φρίκη τον Στέφανο, μισοπλακωμένο από μια μεγάλη κοτρόνα ανάμεσα στα συντρίμια. Το επίσημο μαύρο του κοστούμι ήταν γεμάτο αίματα, πέτρες και χώματα, μα και βρεγμένο, γιατί πίσω από το σημείο που κάποτε ήταν ο βράχος ανέβλυζε το νερό του αρδευτικού αύλακα. Το νερό που έλειπε. Που είχε κιόλας φτάσει στα σπαρτά, ποτίζοντάς τα.

Ο Στέφανος τους κοίταξε με βλέμμα σβησμένο.

«Ηλίθιοι...» βόγκηξε. «Σκοτώσαμε έναν αθώο...» Κι η φωνή του έσβησε μαζί με την ανάσα του.

Ο αξιωματικός κι ο ανακριτής κοιτάχτηκαν, και οι εκφράσεις τους τα 'λεγαν όλα...

Άφησαν τους αστυνομικούς και το ασθενοφόρο που είχαν καταφθάσει εντωμεταξύ να αναλάβουν και προχώρησαν αμίλητοι προς την έξοδο του κτήματος.

Κοντά στην αυλόπορτα, βομβαρδισμένο με πέτρες κι αυτό, ήταν το τζιπ του Στέφανου με την πόρτα του οδηγού ανοιχτή και το ραδιόφωνο να σκορπίζει στον αέρα το έκτακτο δελτίο ειδήσεων από την πρωτεύουσα:

«Μοτοσικλέτα οδηγούμενη από μελαμψό άνδρα ζωσμένο με εκρηκτικά έπεσε στην προεδρική πομπή, καθώς αυτή διέσχισε την κεντρική λεωφόρο. Υπάρχουν πολλοί νεκροί και τραυματίες από τη φοβερή έκρηξη. Η αντιτρομοκρατική υπηρεσία έχει αποκλείσει την περιοχή και διεξάγει έρευνα.

Εικάζεται ότι ο δράστης είναι αλλοδαπός».